

B. Mihály Csilla

Várakozás

*Korán terít az est a kerti fákra
hatalmas égi lepkeszárnyakat,
s a Mérhetetlen csöndjeit kitarva
kering, amíg a fényre ráakad.*

*Egy lámpa gyúl, a föld alá sietnek
a zebrapókok és egy gyászbogár,
kutyánk vonítva dől a nagy hidegnek,
s fülét hegyezve hosszan álldogál.*

*S az ember is, nagy álmok köntösébe
beburkolózva néz az égre fel,
megenyhítette pár göröngyös éve,
de hangja bátor, egyre énekel.*

*Minthogyha titkon minden várakozna
és úgy figyelne végtől-végeig,
akár a szív a nesztelen zajokra,
a láthatatlan Tél, ha érkezik.*

Kalotaszegi ősz

*Lelkem ma könnyű napvitorla,
mintái cifra-színesek.
Akárha újbor üstje forrna,
a völgyben édes íz pezseg.*

*Ajkamra fröccsen, dalra gyújtja,
– mitől a bú, nem firtatom –,
dereng a szép Vlegyásza csúcsa,
fölém magasló timpanon.*

*Bivaly poroszkál, lomha forma,
s a görbe úton fényt kavar,*

*királyként áll a hit fatornya,
harangja zúgja: él, s magyar.*

*Visszhangja dördül ott, amerre
imára vált a tompa kín,
s lezúg az égiek kegyelme
a házak büszke kontyain.*

Vonat fütyül

*Tél van megint, arcunkról láz sugárzik,
a háztetőkön zsémbes szél nyafog.
Kevés időnk maradt a búcsúzásig,
a mozdulatlan percek jégcsapok.*

*Hiszed csupán, nem fáj, nem látja senki,
hogy tétovázva gyűrűd forgatod;
vonat fütyül, s az ajkadról lesepri
a félberágott végső mondatot.*

Akár a tolvaj

*Jönnél, de már bezárva minden ajtó,
fejed fölött az ég sötétbe hajló,
komor magánya mindent hűsre mázsol,
merítve lépted árnyas csendporából.*

*Beszökhetsz úgy, akár a tolvaj, lopva,
a szívedet szoros marokra fogva,
a minden mindegy reszkető falánál
hamis meséket, limlomot találnál.*

*Csak rettegést, csak néma szót, de főleg
üres szobát, mi nagyra nő belőled,
és mintha fogva tartaná az álmod,
amíg bizalmam újra megtalálod.*

Búcsúzó

*Állok a fényben, ringanak
szemem tükrében kis tavak,
lábaim alatt földrögök,
szívem égboltja mennydörög.*

*Morajló emlék halk szavad,
édes fürtjein elmatat
vágyam, a csendre virradó,
érezem, ma sírni volna jó.*

*Könnycseppnyi álmok hullanak
futva keresni új utat,
búcsúzó fényük álnokul
üres szívemre ráborul.*

Béke

*Áldást hint az este,
aggódás keresztje
fagyba dermedt.*

*Mint őrző szenzorok,
pislákol álmotok,
fényük teltebb*

*most, hogy a hófehér
mennyből a földig ér,
s békét sejtet.*

Debrecen, Református Kollégium

Debrecen, Református Kollégium